

eller Statskassens Lærv, da Udbredelsen af det samlede Rentebeløb paa eengang vilde falde især den talrige Huusmandsklasse, og vel ogsaa mangen Gaardmand, for byrdefuldt. Derimod skjønes Renternes Forsaldstid gjerne at kunne fastsættes til samme Tid, som Skatternes, altsaa hver 1ste April og 1ste October. Den 1ste April er i alt Fald en ligesaa beleiligt Betalingstermin for Landmanden, som 1ste Juni, og, hvilken Forsaldstid der end vælges, vil Inddrivelsen dog ikke strax kunne gaae for sig, ligesom den ordinære Renteterminstid ogsaa indtræder, førend Udpantning for Skatter forlanges. Det skjønes derfor ikke, at en saadan Forandring, som den i § 1 foreslaaede, i Betalingsterminerne vil være Debitorerne til Besvær, og den vil i meget betydelig Grad lette Amtsforvalterne Arbeidet.

I en endnu højere Grad vil saadan Lettelse opnaaes, uden at Debitorerne derved virkelig besværes, naar Forslaget i § 2 vedtages, at Renterne af den heromhandlede Gjæld kunne indrives paa samme Maade og efter samme Omgang, som Skatterne. Det er allerede ved Forordningen om Amtstue-Oppebørsejer af 8de Juli 1840, § 11 bestemt, at ikke alene Renterne af Statskassens, fra det forrige Nytters-godsjes Salg udestaaende halve Kjøbesummer, men ogsaa Arveafsteafgifterne paa de Kongl. Domaines, maae indrives paa samme Maade, som Skatterne. Her havest altsaa en god Analogie. Debitorerne lide Intet ved, at en saadan Bestemmelse tages; meget mere er den til deres eget Lærv, da Domstolningerne ved Skatteinddrivelsen i det Hele ere mindre end ved Inddrivelsen efter de almindelige Procesformer, og den ved den nævnte Anordning fastsatte Inddrivelsesmaade lævner Skyldneren behørig Tid til at gjøre Udvei, naar han dertil er i Stand, saa at han i Reglen ikke udsættes for at berøves sin Eiendoms, førend Gjælden ellers vilde være ved en ny forfalden Termin, hvis Udrædelse da vilde blive ham dobbelt vanskelig, og som derfor antyder, at han ikke kan holde sig ved Eiendommen. Fra Statens Side kan der heller ingen Betænkelighed være ved at vise samme Læmsældighed ved Inddrivelsen af de heromhandlede Renter, som ved Skatteinddrivelsen, endog blot af den Grund, at det allige-

vel, ved de ordinære Procesformers Anvendelse, ikke vilde være muligt, at Strengheid uagtet, i det Hele at faae Beløbet hurtigere indbraget. Hvad der ellers kan tale imod, at den for Statters Inddrivning hjemlede Udpantning eller Execution efter Amtmandens Autorisation udvides til contractmæssige Forpligtelser, at nemlig Skyldneren derved kunde udsættes for Chicane af sin Creditor, og afskæres de Indsigelser, han havde at fremsætte mod Fordringen, taber her sin Vægt, da det er under Amtsforvalterens Ansvar, at Autorisationen til Inddrivelsen meddeles, og det allerede under Udpantnings- og Executionforretningen staaer Debitor frit at fremsætte sine Indsigelser, hvis Værd Fogden da ved Kjendelse har at afgjøre, ligesom Skyldneren i ethvert Tilfælde har sin Recurs til Finansministeriet og kan for Domstolene paaanke den foretagne Forretning, dersom han troer sig forurettet.

Den 6te § i Loven af 8de April 1851 bestemmer, at, forsaavidt den skete Ansættelse af Kjøbesummen vil medføre, at en Fæster eller Leier faaer, som Eier, et større Beløb at udrede i Rente af Kjøbesummen, end de ham som Fæster eller Leier paahvilende Udgifter have udgjort, skal bemeldte Rente, saalænge han eller Enke forbliver i Besiddelse af Stedet, nedfattes saameget, som Forfjellen beløber, og det Fornødne herom bemærkes i hans Forfrevning, idet samme skal udtrykkelig angive, hvilken Deel af Capitalen der saaledes bliver at forrente af Besidderen i hans Besiddelsestid, og hvilken Deel der saalænge henstaaer rentefri. Rentefrihedens Bevarenhed er saaledes betinget af, at Debitor endnu er i Besiddelse af Stedet. Det ansees dog for en Selyfølge, at den blotte Afstaaelse af Brugen af Eiendommen til en Anden ikke kan berøve den Paagjældende Rentefriheden. Derimod maa denne viftnok op-høre, ganske eller i Forhold til de afhændede Parceller, naar selve Eiendommen eller en Deel af samme afstaaes til en Anden, om dette end og blot skeer ved Kjøbecontract eller anden saadan foreløbig Forening. Misbrug kunde nemlig finde Sted, naar ifkun Skjøder eller andre lignende endelige Afkomstdocumenter her skulde komme i Betragtning, da Eiendommene i saa